

Дамян Дамянов

Следите на Апостола

Две следи във снега. Две човешки следи.
Все към Къкрината. Право нататък.
И над тях – две лукави и жълти звезди –
позлатени очи на предател.
Две следи във снега. В най-дълбокия сняг,
пет столетия трупа в душите,
скрил до покрив къщя и сърца, той все пак
не успял да затрупа следите.
Две следи. Там снегът и до днеска кърви –
ах, навярно човекът е кучал.
Знаел той – имал сума ти път да върви –
от възето до моите внуци.
От султанския съд чак до мойта душа.
Път мъчителен, славен и трескав.
Как би минал човекът по него пеша,
пък дори да се казва и Левски!
Как би минал по него с раздадена кръв,
с дух раздаден и сетне възкръснал,
пък дори не човек да се казва, а лъв,
не Апостол, а Бог да е кръстен!
Две следи във снега. Във най-чистия сняг.
От възето до всички години.
Научи ме, пресвети Апостоле, как
по следите ти пресни да мина!
За да стигна до твоя върховен живот
и да върна дълга ти грамаден:
десет гроша взел в заем от своя народ,
ти с тях си записал в тефтера жесток –
„С тях си купих маслинки. Бях гладен.“

IX. 1972

КРАЙ

© 1972 Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Вася Константинова

Публикация

Дамян П. Дамянов, Обади се, Любов!, Сиринга, С. 1995; ISBN 954-8100-03-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8559>]